

Warszawa, dnia 2 maja 2024 r.

Szanowna Pani
Hanna Wróblewska
Minister Kultury i Dziedzictwa
Narodowego

ul. Krakowskie Przedmieście 15
00-071 Warszawa

Wnioskodawca: Związek Zawodowy Filmowców
Ul. Puławska 61
02-595 Warszawa
KRS: 0000879013

WNIOSEK

Działając w imieniu Związku Zawodowego Filmowców (dalej zwany: „**ZZF**”; wydruk informacji odpowiadającej odpisowi aktualnemu z rejestru stowarzyszeń, innych organizacji społecznych i zawodowych, fundacji oraz samodzielnych publicznych zakładów opieki zdrowotnej z KRS w załączeniu - załącznik nr 1) zwracamy się z wnioskiem do Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego o rozważenie wydania na podstawie art. 237¹⁵ § 2 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. Kodeks pracy (t.j. Dz. U. z 2022 r., poz. 1510 ze zm.; dalej zwana: „**Kodeks pracy**” albo „**k.p.**”) rozporządzenia w sprawie bezpieczeństwa i higieny pracy przy produkcji utworu audiowizualnego innego niż film w rozumieniu art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 30 czerwca 2005 r. o kinematografii (t.j. Dz. U. z 2022 r., poz. 1066 ze zm.; dalej zwana: „**ustawą o kinematografii**”).

Uzasadnienie

I. Wnioskodawca, zarysowanie problemu

1. ZZF jest związkiem zawodowym powołanym do reprezentowania i ochrony praw osób wykonujących zawody, mające związek z produkcją utworów audiowizualnych/filmów, wykonujących pracę zarobkową na planie filmowym, ochrony ich interesów zawodowych i socjalnych oraz realizacji ich potrzeb materialnych, społecznych i kulturalnych. Zrzeszamy aktywne zawodowo osoby współpracujące przy produkcji utworów audiowizualnych, w szczególności filmów, którzy wykonują swoje działania w ramach umów o dzieło, umów

zlecenia, zatrudnionych w ramach stosunku pracy oraz prowadzących własną działalność gospodarczą.

2. Jednym z priorytetów ZZF jest ochrona praw i interesów zawodowych, materialnych i socjalnych osób zatrudnionych przy produkcji utworów audiowizualnych. Wśród innych celów związku wyróżnić można w szczególności: (i) integrację i budowanie jedności środowiska osób wykonujących zawód filmowca; (ii) dbałość o przestrzeganie zasad godności i etyki wykonywania zawodu, podnoszenie standardów wykonywania zawodu; (iii) dbałość o rozwijanie i udoskonalanie umiejętności zawodowych członków ZZF; (iv) monitorowanie zachowań dyskryminacyjnych w zatrudnieniu i przy wykonywaniu zawodu filmowca, ze względu na płeć, wiek, niepełnosprawności, rasę, religię, narodowość, przekonania polityczne, przynależność związkową, pochodzenie etniczne, wyznanie, orientację seksualną, rodzaj umowy w oparciu, o którą świadczą pracę, a także szerzenie wiedzy o sposobach przeciwdziałaniu dyskryminacji; (v) podnoszenie jakości organizacji pracy w zakresie procesu produkcji filmowej; (vi) monitorowanie warunków pracy na planach filmowych, podnoszenie standardów przestrzegania bezpieczeństwa i higieny pracy na planach filmowych.
3. Ostatnie lata w kinematografii charakteryzują się m.in. bardzo dynamicznym rozwojem rynku seriali. **Globalne jak i krajowe platformy streamingowe i serwisy, a także zwiększające się budżety tych produkcji (niejednokrotnie przekraczające wielokrotnie budżety filmów) czynią z seriali produkcje nieróżniące się od filmu (z punktu widzenia produkcji).** Podobnie rzecz ma się z filmem reklamowym, a także z wideoklipem.

Warto w tym miejscu zaznaczyć, że w myśl art. 4 ust. 1 ustawy o kinematografii filmem jest „utwór dowolnej długości, w tym utwór dokumentalny lub animowany, złożony z serii następujących po sobie obrazów z dźwiękiem lub bez dźwięku, utrwalonych na jakimkolwiek nośniku umożliwiającym wielokrotne odtwarzanie, wywołujących wrażenie ruchu i składających się na oryginalną całość, wyrażającą akcję (treść) w indywidualnej formie, a ponadto, z wyjątkiem utworów dokumentalnych i animowanych, przewidziany do wyświetlania w kinie jako pierwszym polu eksploatacji w rozumieniu przepisów o prawie autorskim i prawach pokrewnych. Filmem jest również utwór, który z powodu okoliczności niezawinionych nie został wyświetlony w kinie”.

W konsekwencji niewątpliwie „filmem” w rozumieniu ustawy o kinematografii jest wyłącznie taki utwór audiowizualny, który przewidziany jest do wyświetlania w kinie jako pierwszym polu eksploatacji (z wyjątkiem utworów dokumentalnych i animowanych). Produkcja zatem „filmu” dla serwisu streamingowego (czy telewizji), który nie będzie wyświetlany w kinie z założenia nie jest objęta regulacją ustawy o kinematografii jak film. To samo dotyczy produkcji seriali (zarówno telewizyjnych jak i udostępnianych za pośrednictwem serwisów streamingowych). **To natomiast czy dany utwór audiowizualny jest filmem w rozumieniu powołanej ustawy, czy też nim nie jest ma fundamentalne znaczenie z punktu widzenia regulacji dotyczącej bezpieczeństwa i higieny pracy przy jego produkcji.** W odniesieniu bowiem do produkcji filmowej zastosowanie znajduje regulacja znacznie bardziej szczegółowa, a co za tym idzie zapewniająca osobom świadczącym pracę przy takiej produkcji znacznie dalej idący poziom ochrony niż tym, którzy pracują przy produkcji np. serialu. W ocenie ZZF celowym byłoby, aby również przy owych innych

produkcjach audiowizualnych poziom ochrony był zbliżony (skoro produkcje z punktu widzenia faktycznego w istocie nie różnią się).

II. Regulacja w zakresie bhp przy produkcji utworów audiowizualnych

4. Podstawowa regulacja prawna w zakresie bezpieczeństwa i higieny pracy znajduje się w Kodeksie pracy. Przepisy te stosuje się kompleksowo w relacji pracodawca-pracownik, ale Kodeks pracy reguluje również ogólnie obowiązki w zakresie bhp pracodawcy w stosunku do osób wykonujących pracę na innej podstawie niż stosunek pracy, a także przedsiębiorców niebędących pracodawcami, którzy organizują pracę wykonywaną przez osoby na innej podstawie niż stosunek pracy albo prowadzące na własny rachunek działalność gospodarczą - podmioty te obowiązane są chronić zdrowie i życie osób świadczących pracę przez zapewnienie bezpiecznych i higienicznych warunków pracy przy odpowiednim wykorzystaniu osiągnięć nauki i techniki, w szczególności obowiązane są: 1) organizować pracę w sposób zapewniający bezpieczne i higieniczne warunki pracy; 2) zapewniać przestrzeganie w zakładzie pracy przepisów oraz zasad bezpieczeństwa i higieny pracy, wydawać polecenia usunięcia uchybień w tym zakresie oraz kontrolować wykonanie tych poleceń; 3) reagować na potrzeby w zakresie zapewnienia bezpieczeństwa i higieny pracy oraz dostosowywać środki podejmowane w celu doskonalenia istniejącego poziomu ochrony zdrowia i życia pracowników, biorąc pod uwagę zmieniające się warunki wykonywania pracy; 4) zapewnić rozwój spójnej polityki zapobiegającej wypadkom przy pracy i chorobom zawodowym uwzględniającej zagadnienia techniczne, organizację pracy, warunki pracy, stosunki społeczne oraz wpływ czynników środowiska pracy; 5) uwzględniać ochronę zdrowia młodocianych, pracownic w ciąży lub karmiących dziecko piersią oraz pracowników niepełnosprawnych w ramach podejmowanych działań profilaktycznych; 6) zapewniać wykonanie nakazów, wystąpień, decyzji i zarządzeń wydawanych przez organy nadzoru nad warunkami pracy; 7) zapewniać wykonanie zaleceń społecznego inspektora pracy (art. 304 Kodeksu pracy).

Poza regulacjami „ogólnymi” – zawartymi w przepisach Kodeksu pracy, art. 237¹⁵ k.p. stanowi delegację do wydania zarówno ogólnych (np. rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 26 września 1997 r. w sprawie ogólnych przepisów bezpieczeństwa i higieny pracy, t.j. Dz. U. z 2003 r. Nr 169, poz. 1650 ze zm.), **jak również branżowych aktów wykonawczych w zakresie bhp** (które jak słusznie podkreśla się w nauce obok regulacji ustawowych stanowią zasadniczy trzon powszechnie obowiązującego prawa bhp – tak T. Wyka [w:] *Kodeks pracy. Komentarz* pod red. K. W. Barana, tom II, art. 94-304(5), wyd. VI, Legalis, komentarz do art. 237-15).

5. Jednym z takich branżowych aktów wykonawczych w zakresie bhp jest rozporządzenie Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego z dnia 15 marca 2011 r. w sprawie bezpieczeństwa i higieny pracy przy produkcji filmowej (Dz. U. Nr 75, poz. 401; dalej zwane: **„rozporządzeniem w sprawie bhp przy produkcji filmowej”**). Przedmiotowe rozporządzenie reguluje m.in.: dodatkowe obowiązki producenta i kierownika produkcji w zakresie bhp; prace niebezpieczne; wymagania dotyczące miejsca przeznaczonego na pobyt członków grupy zdjęciowej w czasie wolnym; regulacje w zakresie scen ze zwierzętami; czynności kaskaderskie i wymogi odnośnie do stosowania efektów pirotechnicznych czy wymagania dotyczące wykonania dekoracji. Co istotne - niektóre kwestie regulowane są

bardzo szczegółowo (przykładowo w myśl § 37 wskazanego rozporządzenia: urządzenia i instalacje elektryczne oraz sztuczne źródła światła instalowane w dekoracjach filmowych jako czynne urządzenia przeznaczone do zniszczenia lub uszkodzenia dla celów inscenizacyjnych powinny być zasilane prądem o napięciu nieprzekraczającym 24 V).

6. W myśl § 1 rozporządzenia w sprawie bhp przy produkcji filmowej – określa ono wymagania bezpieczeństwa i higieny pracy: 1) przy produkcji filmu; 2) przy świadczeniu usług filmowych; 3) w odniesieniu do osób wykonujących prace lub przebywających na planie filmowym.

Biorąc pod uwagę, że pojęcie „film” zostało zdefiniowany na poziomie ustawy (art. 4 ust. 1 ustawy o kinematografii) przyjąć należy, że zakres stosowania rozporządzenia w sprawie bhp przy produkcji filmowej dotyczy wyłącznie produkcji filmu przewidzianego do wyświetlania w kinie jako pierwszym polu eksploatacji w rozumieniu przepisów o prawie autorskim i prawach pokrewnych (a także filmu dokumentalnego i animowanego).

7. W związku z powyższym stwierdzić należy, że w odniesieniu do produkcji filmowej (w rozumieniu art. 4 ust. 1 ustawy o kinematografii) stosuje się w zakresie bhp: (1) przepisy Kodeksu pracy; (2) ogólne akty wykonawcze w zakresie bhp i (3) rozporządzenie w sprawie bhp przy produkcji filmowej.

W odniesieniu natomiast do produkcji utworów audiowizualnych innych niż film (w szczególności: seriali, filmów niedokumentalnych i nieanimowanych – nieprzewidzianych do wyświetlania w kinie, filmów reklamowych itd.) stosuje się wyłącznie regulacje ogólne (Kodeks pracy i ogólne rozporządzenia). **Nie stosuje się natomiast branżowego rozporządzenia (Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego z dnia 15 marca 2011 r. w sprawie bezpieczeństwa i higieny pracy przy produkcji filmowej z dnia 15 marca 2011 r. w sprawie bezpieczeństwa i higieny pracy przy produkcji filmowej), które w sposób szczegółowy reguluje przedmiotową problematykę.**

III. Potrzeba wprowadzenia do systemu prawnego regulacji w zakresie bhp dot. produkcji audiowizualnej utworu innego niż „film” w rozumieniu art. 4 ust. 1 ustawy o kinematografii

8. Różnicowanie, o którym mowa powyżej jest zdecydowanie niekorzystne dla osób świadczących pracę (niezależnie od podstawy zatrudnienia) przy produkcjach filmowych (w szerokim tego słowa znaczeniu – to jest nie tylko w zakresie filmu w rozumieniu ustawy o kinematografii). Stanowi także istotną komplikację dla Państwowej Inspekcji Pracy, która kontrolując danego pracodawcę czy przedsiębiorcę, korzystającego z zatrudnienia niepracowniczego (por. art. 10 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 13 kwietnia 2007 r. o Państwowej Inspekcji Pracy, t.j. Dz. U. z 2022 r., poz. 1614 ze zm.) w zakresie warunków pracy przy produkcji filmowej/audiowizualnej powinna wpierv ustalić produkcją jakiego utworu audiowizualnego zajmuje się dany podmiot i na tej podstawie ustalić, jakie są przepisy właściwe w zakresie bhp.
9. Mając również powyższe na uwadze w ramach konsultacji publicznych projektu z dnia 25 sierpnia 2022 r. rozporządzenia Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego zmieniającego

rozporządzenie w sprawie bezpieczeństwa i higieny pracy przy produkcji filmowej ZZF przedstawił stanowisko, w którym postulował wprowadzenie w projekcie rozporządzenia m.in. następującej zmiany: w § 1 Projektu rozporządzenia dodanie pkt 3) o treści: „w § 1 dodaje się ustęp 1 i 2 i obecną treść § 1 umieszcza się w jednostce redakcyjnej § 1 ust. 1, a w § 1 ust. 2 dodaje się wyrazy: Przepisy niniejszego rozporządzenia stosuje się odpowiednio do produkcji serialu, filmu reklamowego i świadczenia usług mających na celu powstanie takich utworów w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych (t.j. Dz. U. z 2021 r. poz. 1062).”.

W ramach uzasadnienia postulowanej zmiany ZZF zwrócił uwagę na konieczność rozszerzenia zakresu stosowania rozporządzenia w sprawie bhp przy produkcji filmowej na produkcje utworów audiowizualnych innych niż film w rozumieniu art. 4 ust. 1 ustawy o kinematografii (pismo ZZF z dnia 03 października 2022 r. stanowisko w ramach konsultacji publicznych projektu z dnia 25 sierpnia 2022 r. rozporządzenia Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego zmieniającego rozporządzenie w sprawie bezpieczeństwa i higieny pracy przy produkcji filmowej – kopia stanowi załącznik nr 2).

10. Postulat ZZF nie został uwzględniony. W uzasadnieniu wskazano: „Uwagi odnoszące się do rozszerzenia regulacji m.in. o plany reklamowe czy telewizyjne, nie zostały uwzględnione, ponieważ nie są objęte ww. regulacją. Rozporządzenie reguluje jedynie plan filmowy, tj. działania mające na celu stworzenie filmu w rozumieniu ustawy o kinematografii” (tabela - Uwagi zgłoszone w toku konsultacji publicznych projektu rozporządzenia Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego zmieniającego rozporządzenie w sprawie bezpieczeństwa i higieny pracy przy produkcji filmowej – załącznik nr 3).
11. Zwrócić należy uwagę, że zarówno film w rozumieniu ustawy o kinematografii, jak i film fabularny, który nie został przewidziany do wyświetlania w kinie jako pierwszym polu eksploatacji w rozumieniu przepisów o prawie autorskim i prawach pokrewnych posługują się dokładnie takimi samymi środkami, to samo niejednokrotnie dotyczy serialu czy filmu reklamowego; w ramach ich produkcji występują m.in. sceny o podwyższonym ryzyku, sceny kaskaderskie i pirotechniczne, sceny ze zwierzętami itd. Technika zdjęciowa czy inscenizacja dotyczy w tym samym zakresie zarówno filmu w rozumieniu ustawy o kinematografii jak i serialu czy filmu reklamowego, a także filmu fabularnego dla telewizji czy platformy streamingowej.

Co więcej, z punktu widzenia bezpieczeństwa i higieny pracy zaznaczyć należy, że to w ramach produkcji filmu reklamowego (jak należy sądzić z uwagi na krótki czas przygotowań i wydłużający się czas pracy) dochodzi do największej liczby wypadków; ostatni znany ZZF miał miejsce w Warszawie we wrześniu 2022 roku (aktorę przygniotło jedno ze spadających na ujęciu drzew).

Niewątpliwie z punktu widzenia bhp celowym byłoby wprowadzenie regulacji normującej przedmiotową kwestię przy produkcji utworów audiowizualnych innych niż film w rozumieniu ustawy o kinematografii (albo rozszerzenie zakresu stosowania obowiązującego rozporządzenia w sprawie bezpieczeństwa i higieny pracy przy produkcji filmowej) – pozwoliłoby to zwiększyć bezpieczeństwo przy produkcjach audiowizualnych (utworów innych niż film w rozumieniu ustawy o kinematografii), które stanowią obecnie bardzo dużą część rynku filmowego.

12. Analizując przedmiotowe zagadnienia postawić można dodatkowo pytanie, czy tak odmierne traktowanie (z punktu widzenia gwarancji i uprawnień w zakresie bhp) osób świadczących pracę przy produkcji filmowej i produkcji audiowizualnej utworu innego niż film w rozumieniu art. 4 ust. 1 ustawy o kinematografii (zwłaszcza serialu czy filmu fabularnego, który nie będzie emitowany w kinie), w sytuacji wykonywania w istocie tych samych czynności nie prowadzi do naruszenia konstytucyjnej zasady równości.

Jak podkreślał Trybunał Konstytucyjny zasada równości wobec prawa oznacza, że podmioty charakteryzujące się daną cechą relewantną mają być traktowane tak samo, a więc bez zróżnicowań dyskryminujących i faworyzujących – według jednakowej miary (por. m.in. orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego z dnia 9 marca 1988 r., U 7/87, OTK 1988 r. Nr 1, poz. 1; z 24 października 1989 r., K 6/89, OTK 1989 Nr 7, s. 107 i nast.; czy z dnia 11 kwietnia 1994 r., K 10/93, OTK 1994 Nr 1, poz. 7; zob. też L. Garlicki, *Zasada równości i zakaz dyskryminacji w orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego* [w:] *Obywatel – jego wolności i prawa. Zbiór studiów przygotowanych z okazji 10-lecia urzędu Rzecznika Prawa Obywatelskich*, Warszawa 1998, s. 60 i nast.). Konsekwencją tak pojmowanej zasady równości jest akceptacja różnego traktowania różnych podmiotów. Ocena zatem danej regulacji pod kątem zasady równości musi wiązać się z badaniem czy zachodzi podobieństwo adresatów (por. m.in. orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego z dnia 28 listopada 1995 r., K 17/95, OTK 1995 Nr 3, poz. 18). Różnicowanie bowiem nie jest zabronione o ile znajduje uzasadnienie w odrębnościach podmiotów – „Jeżeli wprowadzone zróżnicowanie sytuacji podmiotów podobnych pozostaje w relewantnym związku z celami, które prawodawca zamierza osiągnąć, jeżeli realizacja tych celów znajduje uzasadnienie w innych normach, zasadach lub wartościach konstytucyjnych (a szczególnie w zasadzie sprawiedliwości społecznej (...)) i jeżeli odstępianie od zasady równości pozostaje w odpowiedniej proporcji do rangi owego celu, to zróżnicowaniu sytuacji podobnych nie można przypisać charakteru dyskryminacji (uprzywilejowania)” (orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego z dnia 16 grudnia 1996 r., U 1/96, OTK 1996 Nr 6, poz. 55). Ponadto co wyjątkowo istotne podkreślić należy, iż „punktem wyjścia dla orzekania o zasadzie równości musi (...) zawsze być najpierw ustalenie, czy **istnieje wspólność cechy relewantnej pomiędzy porównywanymi sytuacjami**, a więc, innymi słowy, czy zachodzi <<podobieństwo>> tych sytuacji. Wystąpienie takiego podobieństwa stanowi przesłankę dla zastosowania zasady równości” (wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 24 października 2001 r., SK 22/01, OTK 2001 Nr 7, poz. 216).

Reasumując, wydaje się, że **kryterium różnicowania podmiotów świadczących pracę przy produkcji audiowizualnej ze względu na cechę utworu, który ma powstać w ramach owej produkcji, to jest czy dany utwór (z wyjątkiem utworów dokumentalnych i animowanych) przewidziany jest „do wyświetlania w kinie jako pierwszym polu eksploatacji w rozumieniu przepisów o prawie autorskim i prawach pokrewnych” czy też nie – nie powinno stanowić podstawy różnicowania podmiotów w zakresie wymogów dotyczących bhp przy takiej produkcji.**

13. Na marginesie ZZF pozwala sobie zauważyć, że z uwagi na wskazywaną już tożsamość przebiegu produkcji przy filmie w rozumieniu ustawy o kinematografii i innych utworach audiowizualnych, takich jak film fabularny, który nie został przewidziany do wyświetlania w kinie jako pierwszym polu eksploatacji w rozumieniu przepisów o prawie autorskim i prawach

pokrewnych, serial czy film reklamowy nie wydaje się celowym tworzenie odrębnych, innych regulacji – zasadnym w ocenie ZZF byłoby rozważenie rozszerzenia zakresu stosowania obowiązującego rozporządzenia na produkcję owych innych utworów audiowizualnych (jeżeli nie wprost, to przewidując ich odpowiednie stosowanie).

IV. Właściwość Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego, upoważnienie ustawowe do wydania rozporządzenia

14. W ramach konsultacji publicznych projektu z dnia 25 sierpnia 2022 r. rozporządzenia Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego zmieniającego rozporządzenie w sprawie bezpieczeństwa i higieny pracy przy produkcji filmowej odnosząc się do uwagi ZZF dot. rozszerzenia zakresu stosowania rozporządzenia Projektodawca wskazał: „Kwestia stworzenia regulacji w postulowanym zakresie oraz **właściwość Ministra KiDN w tej materii zostanie poddana dalszej analizie w porozumieniu z komórkami odpowiedzialnymi za te kwestie**” (tabela – Uwagi zgłoszone w toku konsultacji publicznych projektu rozporządzenia Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego zmieniającego rozporządzenie w sprawie bezpieczeństwa i higieny pracy przy produkcji filmowej – załącznik nr 3; wytłuszczenie – ZZF). ZZF pragnie zaznaczyć, że właściwość Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego w zakresie bhp przy produkcji audiowizualnej innej niż film, w rozumieniu art. 4 ust. 1 ustawy o kinematografii nie budzi wątpliwości.

W myśl art. 14 ust. 1 pkt 9 ustawy z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej (t.j. Dz. U. z 2022 r., poz. 2512 ze zm.) – dział kultura i ochrona dziedzictwa narodowego obejmuje „sprawy rozwoju i opieki nad materialnym i niematerialnym dziedzictwem narodowym oraz sprawy działalności kulturalnej, w tym mecenatu państwowego nad tą działalnością, w szczególności w zakresie: **polityki audiowizualnej, w szczególności w zakresie prasy, radia, telewizji i kinematografii**”. W konsekwencji prosimy Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego o podjęcie działań w celu uregulowania przedmiotowej sprawy.

15. Upoważnienie ustawowe do wydania przedmiotowego rozporządzenia zawiera art. 237¹⁵ § 2 Kodeksu pracy (w myśl którego: „Ministrowie właściwi dla określonych gałęzi pracy lub rodzajów prac w porozumieniu z Ministrem Pracy i Polityki Socjalnej oraz Ministrem Zdrowia i Opieki Społecznej określają, w drodze rozporządzenia, przepisy bezpieczeństwa i higieny pracy dotyczące tych gałęzi lub prac.”). **Jest to w ocenie ZZF w pełni wystarczająca samodzielna podstawa** (w szczególności wskazać należy w tym miejscu, że rozporządzenie Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego z dnia 15 marca 2011 r. w sprawie bezpieczeństwa i higieny pracy przy produkcji filmowej zostało wydane wyłącznie na tej podstawie).

ZZF ma świadomość, że w nauce zwraca się uwagę, że „delegacja ustawowa zawarta zwłaszcza w art. 237¹⁵ § 1 k.p. budzi zastrzeżenia ze względu na regulację Konstytucji RP. Z jej art. 92 wynika, że rozporządzenia są wydawane na podstawie szczegółowego upoważnienia zawartego w ustawie i w celu jej wykonania. Upoważnienie to przy tym powinno określać nie tylko zakres spraw przekazanych do uregulowania, ale także wytyczne dotyczące treści aktu” (W. Sanetra [w:] J. Iwulski, W. Sanetra, *Kodeks pracy komentarz*, wyd. 3, 2013, Lex, komentarz do art. 237-15 nb 1). Jednak jak podkreśla się **przepis upoważniający do wydania**

rozporządzenia jest objęty domniemaniem konstytucyjności (M. Wiącek [w:] *Konstytucja RP komentarz* pod red. M. Safjana i L. Boska, wyd. 1, 2016, Legalis, komentarz do art. 92 nb 52) –jeżeli Trybunał Konstytucyjny nie stwierdził jego niezgodności z Konstytucją. Co więcej zaznaczyć należy, że przepis ten był i jest podstawą do wydania bardzo wielu branżowych regulacji dot. bhp (przeszło siedemdziesięciu rozporządzeń), a najnowsze rozporządzenie wydane na tej podstawie jest z 16 grudnia 2021 r. (rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 16 grudnia 2021 r. w sprawie bezpieczeństwa i higieny pracy w komunikacji miejskiej oraz autobusowej komunikacji międzymiastowej, Dz. U. z 2022 r., poz. 125) – **w konsekwencji dojść należy do wniosku, że upoważnienie ustawowe zawarte w art. 237¹⁵ § 2 Kodeksu pracy nie budzi wątpliwości w praktyce stanowienia prawa.**

Biorąc powyższe pod uwagę zwracamy się z wnioskiem jak na wstępie.

Witold Plóciennik
Przewodniczący ZZFF

Agata Stróżyńska Barszczewska
Wiceprzewodnicząca ZZFF

Załączniki:

1. Informacja odpowiadająca odpisowi aktualnemu z rejestru stowarzyszeń, innych organizacji społecznych i zawodowych, fundacji oraz samodzielnych publicznych zakładów opieki zdrowotnej z Krajowego Rejestru Sądowego Związku Zawodowego Filmowców, KRS nr: 0000879013;
2. Kopia pisma ZZFF z dnia 03 października 2022 r. – stanowisko w ramach konsultacji publicznych projektu z dnia 25 sierpnia 2022 r. rozporządzenia Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego zmieniającego rozporządzenie w sprawie bezpieczeństwa i higieny pracy przy produkcji filmowej;
3. Tabela – Uwagi zgłoszone w toku konsultacji publicznych projektu rozporządzenia Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego zmieniającego rozporządzenie w sprawie bezpieczeństwa i higieny pracy przy produkcji filmowej.